Biskup Srebrnić i blagoslov hrvatskih zastava 1938. godine

biskupijakrk.hr/biskup-srebrnic-i-blagoslov-hrvatskih-zastava-1938-godine

9. kolovoza 2016

Bila je nedjelja, 6. studenoga 1938. kad se u grad Krk sjatilo mnoštvo Krčana sa čitavog otoka, svaki sa svojim barjakom, većinom u svečanim narodnim nošnjama i natpisom svoga mjesta. Tog je dana krčki biskup Josip Srebrnić svečano blagoslovio 32 hrvatske zastave organizacije Hrvatske seljačke stranke. Njegov govor ,,O značaju hrvatske zastave i povijesnom zadatku Hrvata" imao je velik odjek i izvan otoka Krka. Donio gaje u cijelosti i šibenski tjedni list "Katolik" u broju 46. od 13. IX. 1938. I 50 godina nakon Srebrnićeve smrti, njegov govor je i danas živ i poučljiv. Donosimo ga u cijelosti:

Priredio: dr. Franjo Velčić

Biskup Srebrnić, stolni dekan Maračić, prepozit Mate Polonijo i gradonacelnik Petar Velčić

Hvaljen Isus!
Draga hrvatska braćo!

U veoma svečanom trenutku sakupili ste se danas sa svih strna našega otoka u Krku, da tu kao starosjedioci na ovoj grudi zemlje manifestirate činjenicu, da je otok Krk dio hrvatske narodne individualnosti.

Ta se manifestacija vrši preko Božjeg blagoslova, koji će se podijeliti svetinji Hrvatskog naroda, hrvatskoj zastavi, a preko nje samome Hrvatskom narodu, jer je hrvatska zastava simbol Hrvatskog naroda, njegove individualne samobitnosti i svih prava na slobodu i neovisnost, što ih ima je- dan narod u društvu ostalih naroda.

Blagoslov Božji počeo je silaziti na Hrvatski narod već od tada, kad je prije 1300 godina katoličku vjeru primio iz Rima te je g. 679. vrhovni poglavar Katoličke Crkve tadanji papa Agaton sklopio s njime kao posebnim neovisnim narodom, ugovor u svrhu miroljubivih međunarodnih odnosa. Jednako su rosila nebesa svoj blagoslov nad Hrvatski narodom, kadje skoro pred 1100 godina vladar Hrvatskog naroda Trpimir ispovijedao, da je samo "pomoću Božjom knez Hrvata"; hodočastio u sveta mjesta na sjeveru Jadranskog mora; osnivao kod Klisa benediktinski samostan te darivao svetu solinsku crkvu; kao i onda, kadje Papa Ivan VIII. na Spasovo 21. V. g. 879. prikazao sv. Misu u bazilici sv. Petra Bogu za Hrvatski narod i njegova vladara Branimira; kad je Papa Ivan X. g. 925. Tomislava u svetom obredu kraljevskom krunom odlikovao, ili kad je kralj Zvonimir 9. listopada 1076. u hramu sv. Petra u Solinu sklopio savez prijateljstva i vjernosti s velikim papom Grgurom VII. te je na našem otoku Krku hrvatskim Benediktincima u Jurandvoru poklonio zemljišta , da se ondje u crkvi sv. Lucije za Hrvatski narod i njegova kralja Bogu mole.

Blagoslov, što su ga u ono doba hrvatske slave Božji namjesnici na zemlji na Hrvatski narod sazivali, ostao je na njemu i pratio ga kroz sva daljnja stoljeća sve do danas. Blagoslov Božji, primljen u dubokoj poniznoj vjeri, donosi, stvara i umnožuje život; on donosi i daje snage, da možemo u borbama, u nevoljama i tegobama života neumoljivo ustrajati. Ustrajnost je u životu i pojedinaca i obitelji i naroda velika, vrlo velika stvar. Samo onaj tko ustraje, pa makar bio do
nesreće udaren ili od nasilja i prevare ponižen, gažen i lišen svih svojih prava, pobijedit će. Već je sam Krist rekao, da će se spasiti samo onaj, tko ustraje do kraja. Sv. Pavao je isto opetovao, kad je naglasio, da borac ne će dobiti vijenca pobjede, ako se pravo ne bori. Ustrajnost u nevoljama života znak je Božjeg blagoslova, koji taj život prati. To gledamo i u Hrvatskom narodu. Mnogo je Hrvatski narod pretrpio u stoljetnom svom životu. Ali se održao kroz sve velike borbe za opstanak i slobodu, jer je ustrajao! Nije ovdje mjesto, da istražujemo, zašto je morao upravo Hrvatski narod kroz vjekove toliko podnositi, zašto se danas nalazi u prilikama, kad mu se i opstojanje niječe. Alije svakome od nas na utjehu, pobudu i ponos, što je Hrvatski narod i danas unatoč tolikih borbi, pun volje, odlučne i jedinstvene volje kao nikada do sada, da živi kao slobodan narod i naprijed: on sam gospodar na svojoj zemlji i samo Bog Gospodar nad njim! Evo, ploda, prekrasnog ploda Božjeg blagoslova! Neka bude Bogu najusrdnija hvala na tome!

Radujmo se blagoslovu Božjemu, koji je nad Hrvatski narod silazio onamo od njegove sveze s Katoličkom crkvom, onamo od narodnih vladara te ga neprestano prati još i danas. Taj blagoslov mu je pomogao, daje odbio od sebe za vrijeme Tomislava najezde Mađara i Bugara, kasnije najezde Turaka i Mlečana, najezde bogomilstva i luteranstva, najezde bizantinstva i istočnog raskola – pa zar mu ne će isti blagoslov Božji pomoći, da od sebe odbije i najezde današnjega doba? Mi vjerujemo u to, jer vjerujemo u neizmjernu snagu Božje; blagoslova!

Najezde ma kakve one bile i ma od kuda one dolazile uvijek idu za tim, da u cilju unifikacije čitavim jednim sistemom liše ugnjetavani narod svih njegovih svetinja: njegove slobode, njegove vjere, njegove kulture, njegovih tradicija, njegova pisma i jezika i svake mogućnosti, da se gospodarski digne i politički usavršuje. One šalju među ugnjetavani narod svoje ljude: činovnike, nastavnike, pandure, uhode, plaćenike, agente, da mu pravdu kroje i govore, da ga isisava ju, da mu djecu otuđuju, da mu djedovsku katoličku vjeru omrznu i potkapaju – i neminovno se na svakom koraku mora osjetiti gorka činjenica: nema slobode, da radiš i govoriš kako dijete svoga naroda, kome je Bog odredio samobitni život!

Jer i narodi su Božje tvorevine. I dokle god te tvorevine žive po Božjim zakonima i ispunjuju prema tim zakonima svoju ulogu i svoje poslanstvo u društvu naroda, uživaju i Božiu zaštitu i nitko na svijetu nema prava, da im uskraćuje i poriče slobodu u njihovu nacionalnom životu. Samo se nasilje usuđuje zagaziti tim putem. Ali nasilje nije nikada pravda, niti ono ima pravo na opstanak.

Hrvatski narod nije nažalost danas u onom položaju, u kakvom je bio za vrijeme svojih vladara Branimira, Tomislava, Zvonimira, ali ostao je uvijek isti, na istom teritoriju, na obalama ovog plavetnoga hrvatskog mora od Kotora i Dubrovnika pa onamo do Sušaka i naprijed, da ne nabrajamo drugih krajeva, i vrši i danas ono veliko poslanstvo, koje mu je bilo od Božie Providnosti već od početka na njegovu teritoriju određeno. U vezi s Križem i u vezi s Papom on je faktično i danas predziđe pravoga kršćanstva. Radi toga traži i od katoličkih biskupa Božji blagoslov za svete simbole svoga od Boga primljenog individualnog narodnog života. Time pred čitavim svijetom svečano izjavljuje, da se toga dara iz Božjih ruku, tog od Boga primljenog individualnog narodnog života, ne će nikada odreći nego da će za taj dar: za Križ časni i slobodu zlatnu – sve pa i život svoj žrtvovati jer taj dar mu je i za njegovo poslanstvo apsolutno potrebit!

Sloboda narodnoga života je za svaki narod najveći dar Božje dobrote. Naša je dužnost, da se izvršujući četvrtu zapovijed Božju Bogu molimo, da tu slobodu Hrvatskome narodu u najvećoj mjeri opet povrati i da, vjerni istoj zapovijedi, za postignuće njegovog punog oslobođenja neprestano radimo i da se za to i žrtvujemo! Četvrta zapovijed Božja nalaže, da djeca moraju svoje roditelje štovati, ljubiti ih i da se imaju u njihovoj nevolji za njih žrtvovati. Te iste dužnosti ima svaki čovjek prema narodu svojem, te iste dužnosti ima i svaki od nas prema svom Hrvatskom narodu! Samo ljudi, koji su se Bogu i njegovim zapovijedima otuđili, mogu to poricati! Samo oni, koji vole nasilje, mogu to osuđivati.

U smislu dakle četvrte zapovijedi Božje prisustvujemo svečanom činu blagoslova, koji će se sada podijeliti simbolu Hrvatskog naroda i onoga velikog dara, što ga je primio iz Božjih ruku. Vruća naša molitva neka bude, da se taj blagoslov u najvećem bogatstvu izlije na naš Krk i na sav Hrvatski narod, e bi uz pomoć Božju kao predziđe pravog kršćanstva što prije radosno uživao dar Božje dobrote te, dar slobode i neovisnosti, na slavu Božju i za što ljepši i svetiji razvitak svoje narodne individualnosti!

Tako je govorio Slovenac Srebrnić, kao “Hrvat među Hrvatima”, u Krku 1938. godine!

